

זמני השבת

כניסת שבת: 19:10

יציאת שבת: 20:02

רבנו תם: 20:55
הזמנים לפי אופק באר שבעהעלון השבועי
למשפחה

פרקי אבות ג'

עורך: נריה אטון, פרשת בהר,

נא לא לקרוא בשעת התפילה, העלון טעון גניזה.

מחזק מאוד
חובה לקרוא!!!

דבר העורך

פרשת בהר

"כי ימוך אזויך ומוטה ידו עמך והזזקת בו"

בתחילת הפרשה מצווה אותנו התורה במצוות השמיטה, מצוות השמיטה היא מצווה המלמדת את כולנו יסוד חשוב באמונה, שהכל שייך רק לבורא עולם אדם עבד בקרקע שלו, זורע חורש וקוצר, שנה אחר שנה, שש שנים ברציפות, אך כשמגיעה השנה השביעית עליו להפקיר את הקרקע.

מיד לאחר מכן מצווה אותנו התורה, שאדם רואה את חברו שנפול מנכסיו, עליו לעזור ולסייע לו.

והטעם שמלמדת אותנו התורה מצוה זו לאחר מצות

השמיטה, מכיון שלאחר שלמד האדם בקיימו מצוות שמיטה את עיקרי ויסודות האמונה, יש חשש שיאמר: "מדוע עלי לתמוך מממוני באחי האביון?!", הרי אין הבורא יתברך גומל רע עם האדם, וברור הדבר שכל עניונו לטובתו הגמורה היא, ומה לי לבוא להיטיב עמו כנגד רצון הבורא."

לכן אמרה התורה מיד "כי ימוך אחיך והחזקת בו", אל תחזיק באמונה בעת הזאת, אלא הטה את ירך אליו להושיעו בצרת נפשו... כי האף אמנם שעל כל יהודי להאמין בה' האלוקים כי כל מה שה' עושה לטובה, אמנם אין זה אלא לגבי עצמו, אבל בין איש לרעהו לא יאמר כך, אלא יעזור לו כמה שיכול.

וביאר האלשיך הקדוש שלכן נאמר 'והחזקת' לשון יחיד, שלא יסמוך על אנשים אחרים שהם כבר יעזרו לעני. זה הכלל, תמיד יחשוב לעצמו: "לולי עזרתי ימות הלה ברעב", ואין אדם וכח בעולם שיכול לעזור לו זולתו, ויעניק לעני נדבה הגונה ביד רחבה, ויעשה כל אשר בידו להחזיקו ולהחיותו.

כתב ה"בני יששכר": אם נספור לייב תיבות מתחילת התורה נגיע למילים: "וירא אלקים את האור ב", והתיבה הלי"ג היא טוב (אחר המילה השלושים ושנים שהיא גמטריא 'לב' מגיעה המילה 'טוב'), ללמדנו

שעיקר עבודת האדם להפוך את לבו ל'לב טוב', לגמול חסד עם אחרים ולהיטיב להם ככל האפשר לו. פעם כתב הגאון רבי חיים עוזר זצוק"ל 'מכתב המלצה' לאלמנה אחת, בו תיאר את מצבה הקשה והאומלל... משקבלה האלמנה לידה את המכתב וקראה בו החלה לבכות בדמעות שליש מאין הפוגות.

שאלה הגאון רבי חיים עוזר "מדוע את בוכה? - מה אירע לך עתה, וכי לא כתבתי את ההמלצה כנדרש?" ענתה האישה: "אפילו אני לא השכלתי עד עתה להבין את שפל ורוע מצבי, רק משקראתי את המכתב בו היטיב מעלת כבוד הרב לתאר את מצבי... נוכחתי לראות עד כמה במצב שפל אני..." הביטו וראו היאך נכנס אותו צדיק וקדוש לתוך לב אומללים להבין את מצבם, עד כדי כך שהבין את מצבה, אף יותר טוב ממנה עצמה.

מסופר על הגאון הגדול רבי בן ציון אבא שאול האור לציון זצ"ל שלמרות גדלותו בתורה הוא נהג בין האנשים בפשטות, הנהגתו היתה מופלאה.

בשכונת מטרסדורף בירושלים, עצר אוטובוס, המגבים לא עברו. הנהג פתח את הדלת וצעק לעבר ילד, שהלך לתומו במדרכה: "נקה לי את השמשה!" הילד לא עצר, רבי בן ציון עצר. הוא הרים את הסמרטוט שנזרק לעבר הילד, רכן והחל לנקות במרץ את השמשה.

נוסעי האוטובוס נסערו, קמו למחות. עוברים ושבים ניצבו המומים, בקשו ליטול מידיו את הסחבה. אך רבי בן ציון לא הבין על מה המהומה. לאחר שסיים את מלאכתו, והחזיר את המטלית במאור פנים, אמר: "מה, אסור לעזור ליהודי? הרי הוא ביקש! ומלבד זאת, הרי מסוכן לנסוע עם שמשה שאינה נקייה. הרי זו הסרת מכשול, המחויבת על פי ההלכה!"

יה"ר שנדע תמיד להסתכל סביבנו ולראות ולהבחין מי עריך את העזרה שלנו, שבת שלום ומבורך.

פרפראות לתורה

"וידבר ה' אל משה בהר סיני... וישבתה הארץ שבת לה"

מה ענין שמיטה אצל הר סיני, והלא כל המצוות נאמרו מסיני, אלא מה שמיטה נאמרו כללותיה ופרטותיה ודקדוקיה מסיני, אף כולן נאמרו כיללותיה ודקדוקיה מסיני כך שנוי בתורת כהנים. (רש"י)

"והחם סופר" כתב ליישב את התמיהה "מה ענין שמיטה אצל הר סיני" באופן הבא: אחת הראיות הגדולות ביותר לכך שהתורה ניתנה בהר סיני היא שרק אלוקים בורא כל העולמות, המשגיח והעושה את כל המעשים, יכול לקחת על עצמו את ההבטחה "וצויתי את ברכתי לכם בשנה השישית ועשה את התבואה לשלוש השנים" כי אם חס וחלילה אדם היה מבטיח את זה מעצמו, הרי שאפשר לתפוס בשקר כל אחד שימציא הבטחה כזו, כי ענין זה מתברר מיד כשננסים לארץ. מכאן, שמצוות השמיטה היא מן הראיות הגדולות לאמתות התורה שנתנה בסני. נמצא שאכן יש ענין לשמיטה אצל הר סיני, כי ההבטחה לשנת השמיטה מלמדת שכל התורה כולה נתנה מסיני. התורה אמת.

"וישבתה הארץ שבת לה"

בנו של ה"בן איש חי" בספרו "ציצים ופריחים" כתב: כל ימות השבוע חיים אנו מכוח השבת, שהיא מקור הברכה וזאת על אף העובדה שבשבת עצמה איננו עושים מלאכה כלל ולא פועלים מאומה.

כך הוא גם בענין השנה השביעית – שנת השמיטה. במשך כל השנה איננו מעבדים את השדות, אך שנה זו היא "שבת לה" כשם כשבאה השבת לא עושים מאומה והיא המברכת את כל ימות השבוע – כך שנת השמיטה, לא עושים בה כלום והיא מברכת את כל שש השנים הבאות.

"וקדשתם את שנת הזמשים שנה וקראתם דרור בארץ לכל יושביה"

בית המקדש הראשון היה קיים 410 שנה. והמילה "דרור", עולה בגמטריא ת"י רמז כמנין דרור שנים אשר היו דרורים בארץ, והם לא קיימו את שנת השמיטה, ובזמן החורבן קיימה הארץ שמיטה גדולה מאוד, כחשבון השנים אשר לא קיימו עם ישראל את שנת השמיטה.

עד כדי כך גדולה מצות השמיטה, גלות עם ישראל בין חורבן בית ראשון לשני היתה במשך 70 שנה כתיקון לזה שלא עשו בארץ ישראל שבעים שמיטות.

אור החיים על הפרשה

"וזרעתם מן התבואה ישן עד השנה התשיעית עד בוא תבואתה תאכלו ישן"

תמה אור החיים הק', מדוע הכתוב צריך לומר שזרעו בשנה השמינית, הלא כיון שהשנה השמינית אינה שנת השמיטה כל אחד יזרע באותה שנה כיון שהיא מותרת בזריעה, הוא מתרץ כיון שכתוב "ועשת התבואה לג' שנים" יש חשש שיאמר האומר אם שנה שמינית היתה מותרת בזריעה. מדוע יעשה נס שתהיה תבואת שנה שישית עושה לשמינית, הלא בשמינית אפשר לזרוע ויאכל מהתבואה של השמינית, לזה נאמר "וזרעתם את השנה השמינית", לתת טעם לברכה של התורה בשנה השישית שהברכה תכלול גם את השנה השמינית שהוא מטעם ואכלתם מן התבואה ישן, כדי שתאכלו בשנה השמינית תבואה ישן ולא חדש, כי הישן משובח יותר מן החדש כפי שכתוב בגמ' בבא בתרא (צא). וזהו ראייה על היחס של בורא עולם לעם ישראל, כרחם אב על בנים ירחם ה' על עמו.

פסח שני

למה נגרע – זעקה הפותחת את כל השערים

ידועים דברי הוזהר הקדוש (רע"מ ח"ג קנב): על יום פסח שני, ביום זה יוצא הכרוז: "מי שעדיין לא עלה בידו לראות את פני השכינה יבוא ויכנס בימים אלו לראות את פני האדון ה', בטרם ינעלו השערים, והכרוז מכריז בארבעה עשר לחודש השני (אייר) כי מאז ועד שבעה יומין השערים פתוחים, ומכאן ולהלאה ינעלו השערים" עכ"ל.

והנה כתוב בפרשת 'פסח שני' (במדבר ט ז) "ויאמרו האנשים ההמה אליו, אנחנו טמאים לנפש אדם למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה' במועדו".

וצריך ביאור מה טענה היא זאת, והרי הם עצמם ענו על שאלתם – "אנחנו טמאים לנפש אדם". והטמא אינו יכול להקריב קרבן.

וביאר הרה"ק ה'חידושי הרי"ם' זי"ע (הובא בבית ישראל אמור תשכ"ט) שעל כרחק שאותם הטמאים לנפש אדם, לא שאלו 'למה נגרע', אלא הם זעקו מנחמת ליבם, למה נגרע... למה נגרע... ידענו גם ידענו כי טמאים אנחנו, אבל רוצים אנו להיות בכלל המקריבים את קרבן ה'.

וזהו הלימוד מ'פסח שני' לכל בר ישראל באיזה מצב ומקום שהוא נמצא – אם יזעק אל ה' בחזקה 'למה נגרע', אף כי שקוע הנני בהבלי עולם, אבל ירצונו לראות את מלכנו יפתח לו הבורא חלוני רקיע, ויזכה להיכנס להיכלות הקדושה.

וכך כתב הרה"ק 'בית ישראל' זי"ע (בהעלותך תשכ"ג) וז"ל: ויש רמז לזה בענין פרשת פסח שני, אף שנראה שאין להם עצה אבל בהשתוקקות שלהם שזעקו 'למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה' נתחדש להם מצוות פסח שני, וזה הכח שיכול האדם לפתוח את השערים אף שנראה לו שנסגרו. כמובא בגמרא (פסחים פה:) אף מחיצה של ברזל אינה מפסקת לישראל לאביהם שבשמים, ועל זה הזהיר שלמה המלך (משלי ח לד) 'אשרי אדם שומע לי לשקוד על דלתותי יום יום לשמור מזוזות פתחיו, לשקוד ולשמור את הפתח שיכול לכנוס אפילו שנראה לו שהם סגורים, והעצה לשקוד על דלתותי יום יום לא להניח אפילו יום אחד להפסיק.

ביסוד זה ביאר הרה"ק משינאווא זי"ע (דברי יחזקאל חדרש עמ' ע"ב) את תשובת משה רבינו לטמאים: "ויאמר להם משה עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם".

ולכאורה צריך ביאור, הרי האיש משה היה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה, ואיך היה בטוח בעצמו שהקב"ה יתגלה אליו עכשיו בזו השעה תיכף ומיד.

והתשובה היא, מכיון שראה משה רבנו את זעקתם והשתוקקותם – שזעקו 'למה נגרע' היה בטוח שמיד יתגלה ה' ויחדש עבורם מצוה בשבילם, כי בכוח זעקה זאת לשדר מערכות שמים וארץ, ובוודאי יענה הקב"ה, לכן אמר בוודאות 'עמדו ואשמעה מה יצווה ה'".

- ביום י"ד אייר, אין אומרים וידוי ונפילת אפים, אבל ביום ט"ו באייר המנהג לומר וידוי ונפילת אפים.
- יש אומרים שאין צריך לומר וידוי גם במנחה שלפני פסח שני, דהיינו במנחה של י"ג אייר. ואף שיש חולקים, כל ספק בדיון תחנן חולכים לקולא, ואין צורך לומר וידוי ונפילת אפים במנחה של י"ג אייר.
- אם חל פסח שני ביום ראשון, אין אומרים עדקתך במנחה של שבת. (באר הפרשה)

רבי מאיר בעל הנס

רבי מאיר בעל הנס

"אמר רבי אחא בר חנינא גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם שאין בדורו של רבי מאיר כמותו, ומפני מה לא קבעו הלכה כמותו שלא יכלו חבריו לעמוד על סוף דעתו. שהוא אומר על טמא טהור ומראה לו פנים (מסביר טעם), על טהור טמא ומראה לו פנים" (עירובין דף ג:).

גדולתו

רבי מאיר בעל הנס היה גדול התנאים בדור הרביעי, ותלמידו החשוב ביותר של רבי עקיבא רבם של עשרים וארבעה אלף תלמידים, ונשא לאשה את בתו של ר' חנינה בן תרדיון שהיה מעשרה חרוגי מלכות. רבי מאיר אף נטל חלק חשוב בסידור המשניות וכל משנה שאין מוזכר בה מי אמרה מקובלנו כי ר' מאיר אמרה.

מעשי צדקתו וניסיו הגדולים של רבי מאיר מפורסמים רבות אף בדברי התלמוד.

מעשה היה ברבי מאיר בעל הנס שהיה יושב ודורש כל ליל שבת. והייתה שם אישה אחת שהייתה שומעת הדרשה עד שהיה רבי מאיר גומר דרשתו. וכשהלכה לביתה מצאה שהנר כבר כבה.

שאל אותה בעלה: היכן היית עד עכשיו. אמרה: אצל החכם. נשבע בעלה שלא ייתן לה להיכנס לבית אלא אם כן תלך ותירוק בפניו של החכם. נשארה האישה מחוץ לביתה, שלא הייתה יכולה לעשות מה שצויה עליה בעלה הרשע.

אמרו לה שכנותיה: עדיין את עומדת בכעסך. מוטב שנלך כולנו אצל החכם והוא ימצא איזו עצה. הלכו אצל רבי מאיר. בראותם ידע כבר ברוח הקודש כל מה שאירע, והוא טיכס עצה ובאמצע הדרשה אמר להם: אני צריך אישה שתירק על עיני החולה, לפי סודות הקבלה מעשה שכזה ירפא את עיני כל האנשים התפלאו מבקשת כבוד הרב והחלו להתלחש ביניהם. רבי מאיר הסתכל על האישה וביקש שתיגש אליו ותירק בעיניו, האישה סירבה לבקשה מוזרה שכזו, אך רבי מאיר הקפיד והכריח את האישה לעשות מעשה ניבזה שכזה וכולם אמרו לאישה להקשיב לעצתו כי יש בכך סודות גנוזים כנראה.

אחרי המעשה הניבזה אמר לה רבי מאיר: לך לבעלך ואמרי לו: אתה אמרת לי לירוק פעם אחת, ואני ירקתי ו' פעמים. אמרו לו תלמידיו וכי טוב הדבר לבזות כך התורה. אילו אמר לאחד מאתנו היה יורק לו בסתר. אמר להם: לא יהא כבוד מאיר גדול מכבוד קונו. שהרי שמו הגדול שנכתב בקדושה אמר הכתוב שימחה על המים, כדי להטיל שלום בין איש לאשתו, וכבוד מאיר לא כל שכן. גדול הוא השלום שאפילו עובדי עבודה זרה, אם יש שלום ביניהם אין השטן יכול להם, גדול הוא השלום שניתן לענוים כמו שנאמר: "וענוים ירשו ארץ ויתענגו על רוב שלום" (תהלים לו). גדול השלום שלא ברא הקב"ה שום בריאה טובה כמו השלום. (לקוח מעם לועז).

יום ראשון י"ד אייר יום הילולתו זיע"א

רבי שמעון בר יוחאי

התנא האלוף רבי שמעון בר יוחאי

"אמר חזקיה אמר ר' ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטור את העולם כולו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה" (סוכה כה:).

רבי שמעון בר יוחאי נולד וגדל בגליל. עוד בילדותו הוא נבדל במידה ניכרת משאר בני גילו. שאלות כגון "לשם מה אני חי?", "מי אני?", "ואיך בנוי העולם?"

ניקרו במוחו ולא נתנו לו מנוח. באותן שנים החיים בגליל היו קשים מעשוא. הרומאים רדפו את היהודים וגזרו עליהם גזירות קשות. אף על פי כן זרח אסורי הרומאים, התעמק רבי שמעון בר יוחאי בתורה וניסה לעמוד על משמעותה הפנימית. הוא עסק בה ימים ולילות מכיוון שהרגיש כי מתחת לספור המקראי טמון רובד עמוק ונסתר, ובו המענה לשאלותיו. שנות בחרותו חלפו במהירות. ככל שחלפו השנים הבין רבי שמעון בר יוחאי שעליו למצוא מורה, אדם שכבר עבר את הדרך הרוחנית, עבר ניסיון ויכול להדריך אחרים בדרכם במעלה הסולם הרוחני. עם השנים גמלה בו ההחלטה להצטרף לקבוצתו של גדול המקובלים דאז רבי עקיבא. רבי שמעון בר יוחאי ארז תיק דרכים קטן ושם פעמיו לבית מדרשו של רבי עקיבא. כך החל אחד השלבים החשובים בחייו.

כתלמיד היה רבי שמעון בר יוחאי נחוש וחסר פשרות. הרצון לגלות את הכוח העליון בער בעצמותיו והוא הפך במהרה לאחד התלמידים הבולטים של רבי עקיבא, וזה העלתו עד לדרגה העליונה של הסולם הרוחני. רשב"י למד אצל רבי עקיבא במשך למעלה משלוש עשרה שנה והיה מגדולי תלמידיו. בתקופה שלאחר מרד בר כוכבא היה רבי שמעון בר יוחאי מהמתנגדים הבולטים לשלטון הרומאים בארץ ישראל. התנגדותו קיבלה משנה תוקף לאחר גזירות השמד שגזר הקיסר הרומאי אדריאנוס ולאחר מותם הטראגי של עשרת חרוגי מלכות ובראשם מורו, רבי עקיבא. הגמרא מספרת שבאחת הפעמים שבהן דיבר רבי שמעון בר יוחאי בגנות השלטון הרומאי, שמע יהודי את דבריו והודיע על כך למלכות. כתוצאה מכך נידון רבי שמעון בר יוחאי למיתה. הקיסר הרומאי שלח אנשים לחפשו כדי להוציאו להורג, אך עקבותיו נעלמו כלא היו. רבי שמעון ובנו רבי אלעזר התחבאו באחד מבתי המדרשות בעיר ואשתו של רבי שמעון הייתה מביאה להם אוכל. אך כשפחדו רבי שמעון ובנו שמא המלכות תלחץ על אשתו שתגלה את מקום מחבואם על ידי עינוים קשים, והחליטו לחפש מקום מסתור אחר.

נמלטו רבי שמעון בר יוחאי ובנו לגליל, מצאו מסתור במערה בפקיעין ושהו בה במשך 13 שנה. במשך תקופת שהותם במערה הם התעמקו ברוי חכמת הנסתר. מתוך יגיעתם בלימוד סתרי התורה הם זכו לגילוי של כל מערכת הבריאה. בתום שלוש עשרה שנים התבשרו רבי שמעון בר יוחאי ובנו על מות הקיסר הרומאי. הגיעה העת שבה הם יכלו לנשום לרווחה. לאחר צאתו מהמערה קיבץ רבי שמעון בר יוחאי סביבו תשעה תלמידים, עלה עימם למערה קטנה במירון וכתב בעזרתם את ספר הזוהר, ספר הספרים של הקבלה.

יום חמישי י"ח באייר יום ל"ג בעומר יום הילולתו זיע"א.

סיפורי צדיקים

נעשה אדם – בזכות רשב"י

בל"ג בעומר בא יהודי חשוך בנים לפני הרה"ק ר' שמחה בונים, ה"לב שמחה" מגור זיע"א, ששהה במירון, והזכיר את עצמו לישועה. נענה הרבי והשיב בלשון הזמר

"בר יוחאי": "נעשה אדם נאמר בעבורך..." חלפה שנה ולאיש בן זכר. לפני הברית נכנס אבי הבן להתייעץ עם הרבי בקשר לקריאת השם. נענה הרבי: "נעשה אדם" בגמטריא 'שמעון' (עם האותיות) "ויקרא שמו בישראל שמעון" על שמו של רשב"י הקדוש...

ערבות אישית

בחור מתלמידי ישיבת "פורת יוסף" עמד לפני נישואיו, והיה זקוק להלוואות בסכומי כסף ניכרים לצורך הוצאות החתונה האנשים שפנה אליהם, השתמטו מלהלוות לו בתורוצים שונים. פנה הבחור לרבי יהודה עדקה זצ"ל וספר לו את ערתו. הרב מיד נטל כמה ע'קים מחשבונו הפרטי, חתם את שמו עליהם והורה לבחור שייתן אותם למלווים תמורת הכספים עתה לא היססו האנשים להלוות לחתן את הסכומים הדרושים לו, הוא חגג את נישואיו בשמחה ובטוב לבב.

אש קודש

בעצירתו למד הרה"ק ר' ישראל, המגיד מקז'ניץ זיע"א בישיבה בעיר ריצוול. פעם הגיע לישיבה מוכר ספרים, והיה בידו שולחן ערוך עם פירוש "מגן אברהם" שנדפס אותו זמן. ביקש מאחד מחבריו שילמד עימו בחברותא בכל יום שיעור ב"מגן אברהם". לאחר השיעור חשו בהתלהבות גדולה לעבודת השם. כשנכנסו לרבם הרה"ק רבי שמעלקא מניקלשבורג זיע"א, אמר הרבי: "ישראל, רואה אני על פניך שלמדת "מגן אברהם" דע לך, כי לימוד "מגן אברהם" מכניס אש קודש ללב..."

אהבת ישראל אמיתית...

פעם הגיע הרה"ק ר' ישראל, בעל ה"אהבת ישראל" זיע"א מוויזניץ לעיר אחת. בתחנת הרכבת הגיעו המונים להקביל את פניו. ביניהם היה יהודי מוכה שחין שבגדיו בלויים ומזוהמים. הכל התרחקו ממנו, אך כשניגש לקבל שלום מהרבי, חיבקו הרבי ונישקו והחל לשוחח עמו בידדות ובאהבה. "זו אהבת ישראל אמיתית!"...

(מרוה לצמא)

ל"ג בעומר

מעלת ל"ג בעומר

יום 'ל"ג בעומר' - יום קדוש ונורא הוא, המאיר באור מופלא רום מעלה, והוא 'יומו של רשב"י' כמו שהוא עצמו אמר באדרא (אידד'י האזינו רצא): כשגילה סודות התורה ביום פטירתו ועצר את החמה שלא תשקע עד שיגמור לגלות את כל הסודות שרצה לגלות אז. וכלשון הוזהר הקדוש 'והא יומא

לא יתרחק וביום זה נפתחים כל שערי רקיע להריק עלינו שפע עד בלי די. ורמז לדבר, יושפע שפע רב בכל העולמות, ראשי תיבות רשב"י (טעמי המנהגים).

והדברים אמורים בכל שנה ביום ל"ג בעומר שבבל שנה ביום ההילולה הוא עומד וממליץ טוב על בני ישראל לפוטרים מן הדין, ומבטל את כל הגזירות. וכן נשמע הקול ממערת רשב"י בעת שנכנסה מיטתו בלהב אש למקום מנוחתו במירון: "זה האיש מרעיש הארץ, מרגיז ממלכות, ברקיע נשקטים ביום הזה בשבילך".

ומבואר בחז"ל שבכל שנה ושנה ביום הזה נשקטים כל המקטרגים, ומתבטלים כל הדינים בזכות רשב"י.

ל"ג בעומר כיום הכיפורים

והנה, קדושת היום של ל"ג בעומר כעין קדושת יום הכיפורים לענין מחילת העוונות וטהרת נפשות ישראל מכל חטא.

וכן אמר הרה"ק רבי יהושע מקאמינקא זי"ע להרה"ק משינאווא זי"ע, דענין יום הכיפורים הוא, שאחרון הכהן שהוא בחינת 'הוד' נכנס לקדשי קדשים שאף הוא בחינת 'הוד', כך גם בל"ג בעומר מתעורר בחינת 'הוד שבהוד'.

ואפשר לפעול בו ישועות כביום הכיפורים (הובא באוהב שלום השלם ח"ב עמו' י"ח, מפי הגרש"א זעלטענרייך זצ"ל אבד"ק טשאקאווא). והרה"ק היחתם סופר' זי"ע (דרשות ח"ב רפ). כתב, שמדת 'הוד שבהוד' היא בבחינת 'כתר', ומתעורר היעת רצון שנגלה הקב"ה לישראל בעת מתן תורה כזקן מלא רחמים.

השמחה בל"ג בעומר

איתא מהרה"ק היבני יששכר' זי"ע (חודש אייר מאמר ג אות ג) אשר נתאמת לנו מאנשי אמת השמחה ביום הזה על ציון רשב"י היא שלא כטבע, דכתיב (משלי ג ט) 'אור צדיקים ישמח'.

ידועים ומפורסמים דברי מוה"ר רבינו חיים וויטאל זי"ע (שער הכוונות דרוש ו' ענין ל"ג לעומר) שהעיד הרב אברהם הלוי זי"ע שהיה רגיל לומר בכל יום בתפילה מנחה נחם את אבלי ציון בהתאבלו על ירושלים, ואף ביום ל"ג בעומר בחינתו על ציון הרשב"י אמר בתפילתו 'נחם', לאחר שגמר תפילת 'שמונה עשרה', אמר לו האריז"ל, ראיתי בהקיץ את רשב"י עומד על קברו וציוונו לשאלך מדוע הנך מושבית את שמחתו הגדולה ואומר נחם ביום זה מכובד (לא עבר חודש ימים ואחד מבניו נפטר לי"ע). ומכלל זה למדים אנו כמה שמחה יש לפני רשב"י כשאנו שמחים ביומו הגדול.

לימוד תורת רשב"י

עד כמה יכול אדם להתרומם בתורה, יתבונן בעצמו ויציר בדעתו, שאין איש בדורנו שיעלה על דעתו, כי חשוב הוא שבבואו לעולם העליון וישיבוהו בהיכלא דרשב"י, ואילו כאן בזה העולם, הרשות נתונה בידי כל אחד להיכנס להיכל קדשו של רשב"י, על ידי שישב אצל הגמרא וילמד מאמרותיו של רבי שמעון בר יוחאי.

(באר הפרשה)

לזיווג הגון

דוד בן אילנה.
צליל בת אסתר
מירית בת דניאלה
גולן בן אסתר.
אביה בן וידיאן.
צופית בת שרונה.
גל בת אסתר.
עופרי בן עמית.
שרה בת אוסנת
שולמית.
אביה בת אוסנת
שולמית.

לרפוי"ש

ברוך חי בן לאה.
רחל בת שרה.
מירה בת רחל.
ר' נפתלי בן נעמה.
ציונה בת נעמיה.
שמעון חמו.
ימנה בת חנינה.
אלגריה בת מרים.
אליאן בת עזיזה.
יוסף בן מרים.
מאיר בן חנינה.
איתי בן אהובה.

לענין

אליהו בר שרה.
מזל בת חנה.
יעקב בר מזל.
יצחק מאיר בר מזל.
ארלט חנה בת פריחה.
יוסף בר חנה.
ינית בת רחל.
סול בת מסעודי.
יצחק אברהם.
עמרם דמרי.
חנה בת מרים.
צבי כהן.